

Aarhus byråds journalsager (J. Nr. 356-1917)

Originalt emne

Lønninger

Lønninger/Dyrtidstillæg, Reguleringstillæg

Uddrag fra byrådsmødet den 6. december 1917 - side 8

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 356-1917)

Indstilling fra Lønudvalget angaaende Dyrtidshjælpen for 1918.

Møller oplyste, at nogle kommunale Foreninger havde indgivet Andragende til Byraadet om Dyrtidshjælp for 1918, og Lønudvalget havde derfor anmodet Fællesrepræsentationen for Foreninger af kommunale maanedslønnede Funktionærer, Kommunens Haandværkere og de kommunale Arbejdsmænds Fagforening om en Forhandling om Dyrtidstillæget for 1918. Forhandlingen varede ca. 2 Timer, deraf 1 1/4 Time med den første Forening, og hver enkelt af de tilstedeværende havde Lejlighed til at fremsætte deres Synspunkt. Nu var der senere kommet en Resolution, hvori der forlangtes en virkelig Forhandling. Taleren forstod ikke dette, for hvis en virkelig Forhandling betød, at man vilde have alle sine Ønsker opfyldt, saa var der jo intet at forhandle om. Udvalget havde ved dette Møde søgt at gøre de Herrer begribeligt, at man havde den bedste Vilje til at imødekomme dem, saavidt som Kommunens Interesser tillod det, og man vilde gerne fremsætte et acceptabelt Forslag, som Ansøgerne kunde være nogenlunde tilfreds med, uden at det kunde siges, at man havde anspændt Kommunens Evner i for høj Grad ; men det var ikke lykkedes at fremskaffe Enighed. Udvalget var derefter enedes om at fremsætte et Forslag for Byraadet, der gik ud paa, at der ydes 300 Kr. til gifte og 150 Kr. til ugifte, samt 25 Kr. for hvert Barn under 15 Aar. Derved vilde en Familie med 6 Børn kunne faa 450 Kr. og naar man dertil lagde

Dyrtidsmærker for ca. 200 Kr. aarlig, kom man op paa 650 Kr. eller lige saa meget, som der forlangtes. Det var ganske vist ikke fuld Ækvivalent for Dyrtiden, men det fik vist ingen, og Taleren fandt, at det var et forsvarligt Forslag, for man maatte tage Hensyn til, at Lønregulativet var blevet ændret i 1916, hvorved der var taget noget Hensyn til Dyrtiden, idet de fleste fik en Lønforhøjelse af 200 Kr. og nogle 3-400 Kr., og de timelønnede Arbejdere fik en lignende procentvis Forhøjelse. Derimod havde, de statsansatte Funktionærer ingen Lønforhøjelse faaet gennem flere Aar, og naar Staten gav større Tillæg, maatte en Del deraf nærmest betragtes som Løntillæg. Man maatte ogsaa her se paa, at de fleste i private Erhverv var daarligere stillede, og de skulde jo være med til at betale Dyrtidstillæget, Udvalget var altsaa enigt om at anbefale dette Forslag, der vilde koste ca. 200000 Kr. Hvad de løse Arbejdere angik, havde man foreslaaet en Forhøjelse af 12 Øre pr. Time. Det var jo ikke saa meget under de nuværende Forhold, men dog mere end der betaltes hos private.

Brøndum var gaaet med til Indstillingen, men han vilde dog bemærke, at han inden for Udvalget havde fremsat den Tanke, at Indtægterne nedefter, f. Eks. fra 2000 Kr., skulde have 400 Kr. Jo større Lønningerne var, jo bedre kunde man jo klare sig, og det kunde være rimeligt, om man i Fremtiden kom ind paa det Spor at lade Dyrtidshjælpen stige nedefter.

Mousten kunde gaa med til Forslaget, men med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorfra Beløbet skulde tages, mente han, at det som tidligere burde tages af Tillægsskatten, hvorfor han vilde foreslaa, at man ventede med at træffe en Ordning heraf til senere.

Christensen var ked af, at man havde faaet den Opfattelse, at Udvalget ikke havde forhandlet med Organisationerne. Udvalget havde i Forvejen sammenarbejdet et Forslag og var naaet til Enighed herom, hvorefter man havde forhandlet med de nævnte Foreninger. At der ønskedes noget mere, var der ikke noget at sige til, da der var god Brug derfor. Men man maatte dog her se paa, at Lønreguleringen i 1916 havde givet en Lønforhøjelse af 2-400 Kr.; regnede man det med, kom man op paa mindst 500 Kr. Desuden toges der Hensyn til Børnetallet, saa en Familie med flere Børn fik lige saa meget, som Staten gav. Til Sammenligning maatte man huske, at Staten ikke havde reguleret Lønningerne siden 1908, saa mange af de statsansatte var daarligere lønnede end Kommunens Funktionærer. Banernes kørende Personale havde f. Eks. faaet deres Indtægt formindsket ved den mindre Kørsel, og Værkstedsarbejderne havde faaet Arbejdstiden nedsat 1 Time

daglig, altsaa et Tab paa 5-6 Kr. ugentlig. Naar man havde henvist til andre Provinsbyer, vilde Taleren sige, at hvis man tog alt med, baade Arbejdstid, Lønninger og Dyrtidsmærker, var der næppe Grund til Beklagelser. Til Brøndums Udtalelser vilde Taleren sige, at han ganske rigtig havde fremsat dem i Udvalget, men det var en gammel Regel, at hvis man havde et særligt Forslag, maatte man fremsætte det. Det lød godt nok, naar man stod her og fortalte, at der var dog een Mand, som havde mere Hjerter for de smaa, end de andre. Det lød naturligvis godt altid at tage de smaa i Munden, men det fyldte noget mere at stille et positivt Forslag. Taleren fandt det foreliggende Forslag saa retfærdigt som muligt og vilde anbefale Byraadet at vedtage det. Vilde Funktionærerne saa ikke tage imod det, maatte det jo henlægges, til der eventuelt kunde opnaas Enighed.

Formanden fandt det rigtigst at underkaste Sagen 2 Behandlinger, da det drejede sig om en stor Sum, og der var Tvivl om, hvorfra Beløbet burde tages.

Møller sluttede sig hertil. Det var tvivlsomt, at Beløbet kunde tages af Tillægsskatten, da det jo ikke kom alle tilgode og maaske ikke engang trængende alene. Taleren kunde slutte sig til Christensen angaaende Brøndums Udtalelser. Brøndum havde altid en hel Del Bemærkninger at gøre, saa det skulde se ud til, at han meget nødig var gaaet med til Forslaget, og at det vilde være blevet betydelig forbedret, hvis han havde maattet raade. En Mand paa 1600 Kr. trængte selvfølgelig til Dyrtidshjælp, men en Mand paa 2600 Kr. kunde trænge lige saa haardt, da de jo begge havde indrettet deres Lefevod efter deres Indtægt. Man maatte ogsaa regne med, at den højere Gage stod i Forhold til Arbejdet og Ansvar, saa Forslaget var retfærdigt til alle Sider.

Brøndum vilde til Møllers Bemærkninger sige, at der havde været temmelig lidt Tid til at fremkomme med Forslag i Udvalget. Det var ikke saa nemt at have Forslag færdige paa staaende Fod, og der burde være et Par Møder mere til Behandling af saadanne Sager.

Christensen bemærkede, at Brøndum ikke var uforberedt ved dette Møde, men kendte Sagen i Forvejen, og det var ikke uoverkommeligt at stille Forslag om en Ændring fra 300 til 400 Kr.

Sagen overgik til 2. Behandling og henvistes til Budgetudvalget.